

Nr 328.

Av herr **Larsson, Johan**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående anslag till arbeten till motverkande av arbetslösheten.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 211 föreslås vissa åtgärder till motverkande av arbetslösheten.

Vid utväljande av arbeten lämpade att bereda sysselsättning för arbetslösa bör sådant arbete i första hand ifrågakomma, som är av beskaffenhet att det i fortsättningen skapar nya arbetstillfällen och på så sätt i framtiden förebigger arbetslöshet.

De nuvarande förhållandena ha skapat en synnerligen stor arbetslöshet på landsbygden. Vid brukning av jorden har genom användning av moderna maskiner och redskap en betydande inskränkning av arbetskraft ägt rum. Någon utökning av arealen har den senaste tiden knappast ägt rum.

Det synes därför vara ett viktigt statligt intresse att söka åstadkomma nya arealer och nya bruksenheter.

Det bör ligga i statens intresse att uppsöka och bringa under kultur markområden, som kunna vara lämpliga härför.

Jordbruket är visserligen för närvarande mindre lönande, men det mindre jordbruket ger dock bärning för sin man, därest jordvärdena icke äro för höga, samt ger fullt upp med arbete för sin brukare.

Inom landet finnas avsevärt stora arealer, som genom torrläggning kunna bringas under kultur, och varigenom tusentals arbetare kunna vinna sysselsättning först genom arbetet med torrläggningen och sedan allt framgent mest brukande av jorden.

Samma är förhållandet med torrläggning av sumpmarker för skogsodling.

Genom vidtagande av dylika åtgärder skulle beredas möjlighet till försörjning för det folköverskott som uppstår å landsbygden.

Då det i dessa tider torde finnas ringa utsikter att den enskilda företagsamheten skall räcka till att genomföra större företag för ovannämnda ändamål, bör staten träda emellan och genom en riklig subvention få dylika företag i gång. Det torde för staten och befolkningen vara av större framtida värde än många projekterade miljonanläggningar i form av vägbyggnader.

Staten borde genom länsstyrelserna i samarbete med hushållningssällskapen taga initiativ till dylika arbeten och genom sina organ realisera dem. Inom landet torde finnas många lämpliga områden för dylika arbeten, men det finnes stora områden centralt och välbelägna inom en så gammal kulturprovins som Uppland. Enligt lantbruksingenjörens i länet redogörelse, intagen i riksdagstrycket för år 1931, finnes inom Uppland närmare 12,000 har vatten-skadad mark lämplig till åker och äng samt över 4,000 har mark lämplig för skogsbörd.

Riksdagen har också vid olika tillfällen beviljat medel för utredning om torrläggning av de stora områdena kring Fyrisån, Olandsån och Tämnaren, vilka äro vattenskadade.

Under nuvarande tryckta tider torde förmågan hos den enskilde icke räcka att på vanligt sätt kolonisera dessa mycket stora områden utan att en riklig subvention från statens sida lämnas, enär hela kostnaden säkerligen kommer att röra sig omkring ett belopp av 3 miljoner kronor.

En åtgärd av ifrågavarande slag skulle med all säkerhet ur flera sociala synpunkter vara till synnerligen stor nytta.

På grund av vad härovan anförts hemställas,

att riksdagen ville besluta, att de stora torrläggningsföretagen i Uppland, som beröras av Fyrisån, Lövstaån, Olandsån och Tämnaren, må utföras som nödhjälpsarbete för i huvudsak sådana medel, som beviljas till arbetslöshetens bekämpande, och i övrigt efter de grunder och på det sätt Kungl. Maj:t finner för gott bestämma.

Stockholm den 19 april 1933.

Joh. Larsson
i Örbyhus.